

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

CAMILLA LÄCKBERG
PRINȚESA
GHETURILOR

Traducere din suedeză de Simona Țețea
și Åsa Apelkvist

1.

Casa era pustie și goală. Răcoarea pătrundea în toate ungherele. O pojghiță de gheață se formase în cadă. Pielea femeii începuse să capete o nuanță ușor vineție.

I se părea ca o prințesă, așa cum era întinsă acolo. O prințesă de gheață.

Podăua pe care siătea era rece ca gheața, dar frigul nu îl deranja. Întinse mâna și o atinse.

Sângele de pe încheieturile ei se închegase de mult.

Dragostea pentru ea nu fusese niciodată mai puternică. Îi mângâia brațul ca și cum ar fi mângâiat sufletul care părăsise corpul.

Nu se uită înapoi când plecă. Nu era adio, ci pe curând.

Eilert Berg nu era un om fericit. Respira cu dificultate și norișori albi îi ieșeau din gură, dar sănătatea nu era pentru el cea mai îngrijorătoare problemă.

Svea fusese atât de frumoasă în tinerețe și trebuise să aibă multă răbdare până să poată s-o ia în căsătorie. Părea blândă, prietenoasă și puțin sfioasă. Caracterul ei adevărat a ieșit la iveală după o perioadă prea scurtă de fantezie juvenilă. Foarte hotărâtă, l-a ținut sub papuc timp de aproape cincizeci de ani. Dar Eilert avea un secret. Pentru prima oară întrezărea o posibilitate de a avea puțină libertate în toamna vieții lui și nu avea de gând să piardă această libertate.

Toată viața muncise până la extenuare ca pescar, iar banii îi ajungeau exact pentru a-i întreține pe Svea și pe copii. De când se pensionaseră, avuseseră doar pensiile lor mici din care să trăiască. Fără ceva economii, nu exista nicio posibilitate de a lua viața de la capăt, singur, în altă parte. Această posibilitate venise ca un dar divin și, pe deasupra, era ridicol de ușor. Dar dacă oamenii voiau să plătească sume de bani fabuloase pentru câteva ore de lucru pe săptămână, atunci era problema lor. El nu avea de gând să se plângă. În doar un an de zile, bancnotele din cutia lui de lemn secretă se înmulțiseră într-o grămadă impresionantă și peste puțin timp urma să aibă îndeajuns pentru a se putea retrage către ținuturi mai calde.

Se opri să-și tragă sufletul la ultima pantă abruptă și își masă mâinile paralizate de reumatism. Spania sau poate Grecia o să mai înmoaie frigul care parcă venea din interior.

Eilert considera că mai avea cel puțin zece ani până să ajungă pe lumea cealaltă și intenționa să profite din plin de ei. Așa că în niciun caz nu voia să-i petreacă lângă baba de acasă.

Plimbarea matinală zilnică fusese singura lui clipă de liniște și pace și pe deasupra îl ajutase și să facă puțină mișcare, de care avea nevoie. Mergea întotdeauna pe același drum, iar cei care îi cunoșteau obiceiurile ieșeau adesea ca să mai schimbe câteva vorbe cu el. Îi făcuse o deosebită plăcere să stea de vorbă cu frumoasa vecină din casa aflată în vârful dealului, lângă școala Håkenbacken. Venea doar la sfârșitul săptămânii, întotdeauna singură, dar avea de fiecare dată timp să discute despre vreme și vânt. Domnișoara Alexandra se interesa și de Fjällbacka de odinioară și acesta era un subiect despre care Eilert discuta cu plăcere. De asemenea, domnișoara era foarte delicată. Eilert era capabil să aprecieze astfel de lucruri, chiar la vârsta lui. Bineînțeles că s-a bârfit destul pe seama ei, dar dacă începeai să dai crezare bârfelor, curând nu mai aveai timp de altceva.

Cu vreun an în urmă îl întrebase dacă nu poate să arunce un ochi și în casa ei, dacă tot trecea pe acolo vineri dimineața. Casa era veche, iar boilerul și țevile erau uzate și nu prea îi surâdea ideea de a veni într-o locuință rece la sfârșit de săptămână. Avea să îi dea o cheie ca să poată intra și să poată verifica dacă totul era în regulă. O serie de spargerii avuseseră loc în acea zonă, așa că trebuia să verifice și ferestrele sau ușile.

Această sarcină nu i se părea deosebit de împovărată, iar o dată pe lună găsea un plic cu numele lui în cutia ei poștală, conținând o sumă pe care el o considera princiară. În plus, îi plăcea să se simtă util. Era greu să nu aibă nicio ocupație după ce muncise toată viața.

Poarta era înclinată și opuse rezistență când încercă să o deschidă înspre cărarea din grădină. Zăpada nu fusese curățată și se gândea să roage pe vreunul dintre băieți să vină să-i dea o mână de ajutor. O asemenea treabă nu era pentru femei.

Băjbăia neîndemânic cu cheia, era atent să nu o scape în zăpada adâncă. Dacă ar fi trebuit să se aplece în genunchi, nu s-ar mai fi putut ridica înapoi. Scara din cerdac era rece și alunecoasă, așa că se ținu de balustradă. Tocmai se pregătea să descuie când observă că ușa era întredeschisă. Nedumerit, o împinse și intra în hol.

— Alo, e cineva acasă?

Poate ea venise mai devreme? Nu răspunse nimeni. Își vedea aburii respirației ieșindu-i din gură și brusc își dădu seama cât de frig era în casă. Dintr-odată, nu mai știu ce să facă. Ceva nu era în regulă și simțea că nu era vorba doar de un boiler stricat.

Merse prin camere. Totul era intact. În casă domina o ordine impecabilă, ca de obicei. Aparatul video și televizorul erau la locul lor. După ce a inspectat parterul, Eilert urcă la etaj. Scara era abruptă și trebuia să se țină bine de balustradă. Când ajunse sus, mai întâi se îndreptă spre dormitor. Era feminin, foarte elegant și la fel de ordonat ca restul casei. Patul era făcut și un geamantan stătea lângă piciorul lui, nu părea desfăcut. Deodată se simți puțin netot. Poate că ea se întorsese mai devreme, descoperise că boilerul era stricat și ieșise să caute pe cineva care l-ar fi putut repara. Și totuși, nu credea în această posibilitate. Ceva nu era în regulă. Simțea asta în încheieturi la fel cum uneori putea să simtă apropierea unei furtuni. Își continuă cu atenție drumul prin casă. Următoarea cameră era o mansardă mare cu acoperiș înclinat și grinzi de lemn. Două canapele stăteau de o parte și de alta a unui șemineu. Câteva ziare erau împrăștiate pe măsuță, dar în rest toate erau la locul lor. Merse din nou la parter. Nici acolo nu părea să fie ceva în neregulă. Nici bucătăria, nici sufrageria nu arătau altfel decât de obicei. Singura încăpere care mai rămăsese era baia. Fără să știe de ce, avu un moment de ezitare înainte să împingă ușa. În continuare era pace și liniște. Se opri o clipă, dar își dădu seama că era ridicol și împinse cu hotărâre ușa.

Câteva secunde mai târziu aleră către ușa de la intrare atât de repede cât îi permitea vârsta. În ultimul moment își aduse aminte că scara era alunecoasă și se prinse de balustradă la timp pentru a nu se prăvăli cu capul înainte pe trepte. Înainta cu greu prin zăpada așternută pe cărarea din grădină, înjurând când poarta se împotrivi. Se opri năuc afară pe trotuar. Puțin mai în jos pe drum zări o siluetă care se apropia cu pași repezi și o recunoscu imediat pe Erica, fiica lui Tore. Îi strigă să se oprească.

Era obosită. Moartă de oboseală. Erica Falck închise calculatorul și merse în bucătărie să-și mai pună cafea. Se simțea

presată din toate părțile. Editura voia o primă versiune a cărții în august, iar ea abia începuse să scrie. Cartea despre Selma Lagerlöf — a cincea din seria de biografii ale femeilor scriitoare suedeze — ar fi trebuit să fie cea mai bună, dar îi lipsea cu desăvârșire cheful de scris. Părinții ei muriseră de mai bine de o lună, însă durerea era la fel de intensă ca atunci când primise vestea morții lor. Să facă ordine printre lucrurile din casa părintească se dovedise a fi mult mai istovitor decât crezuse. Totul îi trezea amintiri. Îi lua multe ore să umple o cutie, fiindcă fiecare lucru îi aducea în minte imagini dintr-o viață care uneori i se părea foarte aproape, iar alteori foarte, foarte îndepărtată. Dar n-avea de ales, împachetatul avea să dureze cât timp era necesar.

Pentru moment, apartamentul din Stockholm era închiriat, așa că putea foarte bine să stea aici în Fjällbacka și să scrie. Casa era situată într-un loc puțin mai izolat, la Sälvik, și atmosfera era calmă și plină de liniște.

Erica se așeză pe verandă și se uită spre arhipelag. Priveliștea nu înceta niciodată s-o lase fără respirație. Fiecare anotimp oferea un peisaj nou și spectaculos, iar azi se arăta un soare strălucitor ce arunca valuri aurii de lumină peste gheața groasă ce plutea pe apă. Tatăl ei ar fi iubit o astfel de zi.

Simți că o podidește plânsul, iar aerul din casă deveni brusc apăsător. Se hotărî să facă o plimbare. Termometrul arăta minus cincisprezece grade și își trase pe ea mai multe pulovere, unul peste altul. Simți frigul mușcător când păși afară din casă, dar, după ce merse puțin cu pas hotărât, reuși să se încălzească.

Afară era o liniște care parcă te elibera. Nu se zărea nici țipenie de om. Singurul sunet pe care îl auzea era propria respirație. Contrastul față de lunile de vară era puternic. Atunci comunitatea era plină de viață. Erica prefera să stea departe de Fjällbacka pe timpul verii. Chiar dacă știa că oamenii de acolo depindeau de turism pentru a supraviețui, nu putea să scape de senzația că, în fiecare vară, erau invadați de un nor imens de lăcuste. Un monstru cu mai multe capete care încet-încet, an de an, înghițea vechiul sat de pescari, cumpărând toate casele de lângă apă și întemeind o societate-fantomă timp de nouă luni pe an.

Pescuitul fusese sursa de hrană pentru oamenii din Fjällbacka timp de sute de ani. Pământul arid și lupta acerbă pentru supraviețuire îi făcuseră pe oameni aspri și puternici, depinzând de heringul care se aduna sau nu în plasele pescarilor. După ce Fjällbacka a devenit un loc pitoresc, atrăgând turiști cu portofelele doldora de bani în vreme ce pescuitul ajunsese să nu mai fie principala sursă de venit, Ericăi i se părea că localnicii erau din ce în ce mai descurajați. Tinerii plecau la oraș, iar bătrânii visau la vremurile de odinioară. Ea însăși se număra printre cei care aleseseră să plece.

Grăbi pasul și mai tare și o luă la stânga spre dealul care ducea la școala Håkenbacken. În timp ce se apropia de vârful dealului, îl auzi pe Eilert Berg strigând ceva ininteligibil. Dădea din mâini și se îndrepta spre ea.

— E moartă.

Eilert respira repede, cu gâfâituri mici și sacadate, și un sunet neplăcut, ascuțit se auzea din pieptul lui.

— Liniștește-te, Eilert. Ce s-a întâmplat?

— E moartă, acolo, înăuntru.

Arăta cu mâna spre casa mare, din lemn, zugrăvită în albastru-deschis, din vârful dealului și, în același timp, o implora pe Erica din priviri.

Dură ceva până când Erica înțelese ce spunea, dar, odată ce cuvintele i se fixară în minte, trânti poarta îndărătnică și porni anevoie prin zăpadă până la ușa din față. Eilert lăsase ușa deschisă, iar ea păși cu grijă peste prag, nesigură de ce avea să vadă. Dintr-un motiv oarecare, nu se gândise să-l întrebe.

Eilert o urmă în tăcere și, fără un cuvânt, arătă spre baia de la parter. Erica nu se grăbi, se întoarse și se uită întrebătoare la el. Bărbatul era palid și, cu o voce stinsă, rosti:

— Acolo, înăuntru.

Erica nu mai fusese în casa aceea de o veșnicie, dar o cunoscuse foarte bine odată și știa unde era baia. Aerul înghețat o făcea să tremure, deși purta haine călduroase. Împinse ușor ușa băii și păși înăuntru.

Având în vedere informațiile succinte pe care i le dăduse Eilert, nu era sigură la ce să se aștepte, însă nimic nu o avertizase

asupra sângelui. Baia era placată cu faianță albă, iar efectul sângelui din cadă și din jurul acesteia era astfel și mai puternic. Pentru o secundă i se păru frumos contrastul, până când își dădu seama că în cadă era cu adevărat o ființă umană.

În ciuda nuanțelor nefirești, palide și vineții ale aceluși corp, Erica recunoscu imediat cine era — Alexandra Wijkner, fostă Carlgren, fiica familiei ce deținea casa în care se afla ea acum. În copilărie fuseseră cele mai bune prietene, dar parcă trecuse o viață întreagă de atunci. Acum, femeia din cadă părea o străină.

Slavă Domnului, ochii cadavrului erau închiși, dar buzele aveau o nuanță intensă de albastru.

O pojghiță subțire de gheață îi acoperea corpul, ascunzând cu totul partea inferioară a trupului. Brațul drept, brăzdat de sânge, atârna pe marginea căzii, cu degetele înmuiate în balta de sânge închegat de pe podea. O lamă de ras zăcea acolo. Celălalt braț se vedea doar de la cot în sus, restul fiind ascuns sub pojghița de gheață. Și genunchii ieșeau prin suprafața înghețată. Părul blond și lung al lui Alex era răsfirat ca un evantai, dar părea tare și înghețat.

Erica stătu mult timp uitându-se la ea. Tremura atât din cauza frigului, cât și a sentimentului de singurătate pe care îl inspira acest tablou macabru. Se retrase încetșor din încăpere.

După aceea, totul s-a întâmplat ca în ceață. A sunat la medicul de gardă de pe telefonul ei mobil, așteptând împreună cu Eilert până când medicul și ambulanța au sosit. Recunoscu iarăși acea stare de șoc în care intrase când primise vestea morții părinților ei și-și turnă un coniac mare imediat ce ajunsese acasă. Poate nu era întocmai ce ar fi prescris un medic, dar coniacul o ajută să nu-i mai tremure mâinile.

Vederea lui Alex îi trezise amintiri din copilărie. Trecuseră mai mult de douăzeci și cinci de ani de când fuseseră cele mai bune prietene, dar, chiar dacă mulți oameni intraseră și ieșiseră din viața ei de atunci, Alex ocupa un loc important în inima ei. Pe atunci erau niște fetițe. La maturitate se înstrăinaseră. Totuși, îi era greu să accepte că Alex își pusese singură capăt zilelor, dar asta era singura explicație din imaginile pe care le văzuse. Alexandra pe

care ea o cunoscuse fusese o persoană plină de viață, echilibrată. O femeie frumoasă, sigură pe ea și cu o strălucire care atrăgea privirile oamenilor. Din ce auzise, dar și după cum bănuia, viața fusese generoasă cu Alex. Avea o galerie de artă în Göteborg, era căsătorită cu un bărbat chipeș și de succes și locuia într-un fel de conac pe insula Särö. Și totuși, se părea că nu totul fusese perfect.

Simți nevoia să-și limpezească gândurile și formă numărul surorii ei.

— Dormei?

— Glumești? Adrian m-a ținut trează de la trei noaptea și când a adormit și el, în sfârșit, pe la șase dimineața, s-a trezit Emma, care avea chef de joacă.

— Și n-a putut și Lucas să-ți dea o mână de ajutor?

O tăcere de gheață se lăsă la celălalt capăt al rîrului, iar Erica se mușcă de limbă.

— Are o ședință importantă azi și trebuie să fie odihnit. De asemenea, trece printr-o perioadă mai agitată la serviciu, compania are niște probleme.

Vocea Annei deveni mai stridentă, iar Erica simți un ton isteric în ea. Lucas avea întotdeauna o scuză la îndemână, iar Anna, pesemne, îl citase cuvânt cu cuvânt. Dacă nu era vorba de vreo ședință de mare însemnătate, atunci era stresat din cauza deciziilor importante pe care trebuia să le ia sau era la pământ cu nervii deoarece stresul de a fi, după cum spunea Lucas, un om de afaceri de succes era mare. Toată responsabilitatea în privința copiilor cădea astfel pe umerii Annei. Având un copil viou de trei ani și un bebeluș de patru luni, Anna arăta, la înmormântarea părinților, cu zece ani mai în vârstă față de cei treizeci pe care îi avea.

— Honey, don't touch that.

— Sincer acum, nu crezi că ar fi timpul să vorbești cu Emma în suedeză?

— Lucas e de părere că trebuie să vorbim engleză acasă. Spune că oricum ne vom muta înapoi la Londra până va începe cea mică școală.

Erica era sătulă de fraze ca: „Lucas crede că, Lucas zice, Lucas e de părere că...” În ochii ei, cumnatul era exemplul perfect al unui nemernic de primă clasă.

Anna îl întâlnise pe vremea când era *au-pair* la Londra și numaidecât a fost fascinată de complimentele ca la carte venite din partea brokerului de succes cu zece ani mai în vârstă decât ea, Lucas Maxwell. A renunțat la toate planurile sale de a studia la universitate și și-a dedicat în schimb viața încercării de a fi soția perfectă. Problema era că Lucas era tot timpul nemulțumit, iar Anna, care încă din copilărie făcea întotdeauna ce avea chef, ajunsese în timpul anilor petrecuți cu Lucas să-și șteargă complet propria personalitate. Până au venit copiii pe lume, Erica a sperat ca sora ei să devină rezonabilă, să-l părească pe Lucas și să înceapă să-și trăiască viața; însă după ce se născu Emma și apoi Adrian, fu silită să accepte că, din păcate, Lucas va continua să facă parte din familie.

— De acord, hai să lăsăm subiectul Lucas și concepția lui despre creșterea copiilor. Ce au mai făcut drăgălașii mătușii de când nu i-am mai văzut?

— Păi, ce fac ei de obicei, doar știi... Emma a avut o criză de nebunie ieri și a reușit să taie hăinuțe în valoare de o mică avere până să ajung eu la ea, iar Adrian a vomitat ori a țipat neînțecat timp de trei zile.

— Am impresia că ai nevoie să schimbi puțin aerul. N-ai putea să-i lași pe copii și să vii aici o săptămână? Aș avea nevoie de ajutorul tău ca să ne uităm la unele lucruri. Trebuie să ne apucăm și de acte în curând.

— Da, ne-am gândit și noi să vorbim cu tine despre asta.

Ca de obicei, când era obligată să se amestece într-o chestiune neplăcută, vocea Annei începu să tremure. Erica deveni brusc suspicioasă. Acest „noi” era de rău augur. Odată ce Lucas intra în joc, ceva îl avantaja pe el și îi dezavantaja pe toți ceilalți.

Erica așteptă ca Anna să continue.

— Eu și cu Lucas ne gândim să ne mutăm înapoi la Londra imediat ce punem filiala din Suedia pe picioare și nu prea avem de gând să ne batem capul cu întreținerea unei case aici. Nici tu nu ai vreun interes să întreții o casă mare la țară, vreau să spun fără familie și...

Tăcerea era apăsătoare.

— Ce vrei să spui?

Erica își răsuci o șuviță din părul ei creț pe degetul arătător, un obicei pe care îl avea încă din copilărie atunci când era nervoasă.

— Mda, Lucas crede că ar trebui să vindem casa. Nu avem posibilitatea s-o păstrăm. În plus, am vrea să cumpărăm o casă în Kensington când ne mutăm înapoi și chiar dacă Lucas câștigă foarte bine, banii din vânzare ar pica foarte bine. Vreau să zic, o casă pe coasta de vest cu aceleași condiții s-ar ridica la câteva milioane. Nemții sunt înnebuniți după vedere la mare și după briză.

Anna continuă expunându-și argumentele, dar Erica simți că era destul și puse receptorul ușor în furcă exact în mijlocul unei propoziții. Îi ajungea ca să-și alunge gândurile.

Fusese întotdeauna mai mult ca o mamă pentru Anna, decât ca o soră mai mare. Încă de când erau mici o protejase și o apăruse. Anna fusese un adevărat copil al naturii, o furtună care își urmărea instinctele fără să se gândească la consecințe. Erica o salvase de mai multe ori din situațiile dificile în care se amestecase. Lucas îi alungase spontaneitatea și bucuria de a trăi. Și tocmai din această cauză, Erica nu îl putea ierta.

În dimineața următoare, Ericăi i se părea ireal ceea ce trăise în ajun. Avusese un somn adânc, fără vise, dar cu toate astea se simțea de parcă n-ar fi închis un ochi. Era atât de obosită, încât o durea tot corpul. Îi chiorăiau mațele puternic, dar, după ce aruncă o privire în frigider, își dădu seama că o plimbare până la magazinul Evei era necesară înainte să poată să mănânce ceva.

Satul era pustiu, iar în piața Ingrid Bergman nu era nicio urmă din tarabele care stăteau acolo în timpul verii. Nu era ceață, iar Erica putea să vadă până la capul de pe insula Valön, care se contura la orizont și care, împreună cu Kråkholmen, forma o mică deschidere spre arhipelag.

Abia după ce parcurse o bună parte din urcușul de pe dealul Galärbacken, zări pe cineva. Era o persoană pe care și-ar fi dorit să o evite și, instinctiv, căută o cale de scăpare.

— Bună dimineată.

Auzi vocea Elnei Persson ciripind cu îndrăzneală.

— Nu-i micuța noastră scriitoare care se plimbă în soarele dimineții?

Erica oftă în sinea ei.

— Da, m-am gândit să merg până la Eva să cumpăr ceva de mâncare.

— Sărmana de tine, probabil că ești complet distrusă după oribila experiență de ieri.

Bărbia dublă a Elnei tremura de incitare, iar Erica avea impresia că semăna cu un porumbel gras. Pardesiul verzui îi acoperea corpul de la umeri până la picioare, dând impresia unei mase imense, fără formă. Își ținea poșeta cu amândouă mâinile, iar pe cap i se clătina o pălărie mică și disproporționată. Părea a fi din pâslă și avea o culoare verzuie, nedefinită. Elna avea ochii mici și vârâți adânc într-un strat de grăsime protector. Acum se uitau cercetători spre Erica. Era evident că aștepta un răspuns.

— Da, păi, n-a fost prea plăcut.

Elna dădu din cap compătimitor.

— Da, m-am întâlnit cu doamna Rosengren și ea mi-a spus că a văzut o ambulanță și pe tine stând în fața casei familiei Carl-gren și imediat am înțeles că trebuie să se fi întâmplat ceva groaznic. Și mai târziu, după-amiază, când l-am sunat pe doctorul Jacobsson în altă problemă, desigur, am auzit de tragica întâmplare. Da, mi-a făcut o confidență, nu mai spun nimănu. Medicii au obligația de a păstra secretul profesional și așa ceva trebuie respectat.

Dădu din cap sentențios pentru a arăta cât de mult respecta obligația doctorului Jacobsson de a păstra secretul profesional.

— Fată tânără... Nu poți să nu te întrebi ce a putut să provoace această nenorocire. Mie personal mi s-a părut dintotdeauna prea încordată. O cunosc pe mama ei, Birgit, de mult timp — o persoană care a fost mereu cu nervii la pământ și asta se știe că este ereditar. Birgit a devenit și arogantă când Karl-Erik a fost numit director la Göteborg. Atunci Fjällbacka nu mai era de nasul lor. Nu, aveau nevoie de un oraș mare. Ia aminte, banii nu aduc fericirea. Dacă fetița ar fi crescut aici în loc să fie dezrădăcinată și mutată la oraș, cu siguranță nu s-ar fi ajuns la așa ceva. De altfel, cred că au și trimis-o la o școală în Elveția și doar știm cum merg lucrurile acolo. Da, așa ceva te marchează pe viață, vezi bine. Până să se mute de aici era fetița cea mai fericită și

plină de viață. Nu vă jucați voi împreună când erați mici? Da, eu cred că într-adevăr...

Elna își continuă monologul, iar Erica, nevăzând altă cale de a ieși din încurcătură, începu să caute febril un motiv de a scăpa de conversația care lua forme din ce în ce mai neplăcute. Când Elna se opri din vorbit pentru a-și trage sufletul, Erica acționă.

— Mi-a făcut o deosebită plăcere să vorbim, dar acum trebuie să plec, din păcate. Sunt multe de făcut, după cum știți.

Își luă figura cea mai patetică, sperând s-o facă pe Elna să înțeleagă gestul.

— Da, desigur, draga mea. Nu m-am gândit la asta. Trebuie să-ți fie atât de greu, punând la socoteală și drama din propria ta familie. Iartă necuviința unei femei bătrâne.

Acum Elnei aproape că îi curgeau lacrimile, iar Erica dădu amabilă din cap, grăbindu-se să-și ia la revedere. Își continuă plimbarea către magazinul Evei, oftând ușurată și rugându-se să nu mai întâlnească și alte doamne curioase.

Dar nu avu noroc. Mai mulți locuitori exaltați din Fjällbacka o luară la întrebări, iar ea nu mai îndrăzni să respire normal până nu-și văzu casa în fața ochilor. Dar o vorbă auzită îi rămase în minte. Părinții lui Alex ajunseseră în Fjällbacka târziu în ajun și stăteau la sora lui Birgit.

Erica puse pungile cu mâncare pe masa din bucătărie și începu să le sorteze. Pungile nu erau atât de pline cu lucruri sănătoase așa cum plănuiise înainte să intre în magazin, deși avusese cele mai bune intenții. Dar dacă într-o zi dezolantă ca asta nu-și putea permite câteva dulciuri, atunci când? Ca un făcut, mațele îi chiorăiră, iar ea puse pe o farfurie două chifle cu scorțișoară care echivalau cam cu douăsprezece puncte roșii din dieta Weight Watchers, pe care le servi împreună cu o ceașcă de cafea.

Era un sentiment plăcut să stai și să admiri peisajul cunoscut de afară pe fereastră, însă nu se putea obișnui cu liniștea din casă. Mai fusese ea singură acasă și altădată, dar acum nu era același lucru. Atunci simțea o prezență, certitudinea că cineva putea intra pe ușă în orice moment. Acum avea sentimentul că sufletul casei dispăruse cu totul.

La fereastră era pipa tatei, care parcă aștepta să fie încărcată cu tabac. Mirosul încă se mai simțea în bucătărie, dar Ericăi i se părea că devenea mai slab pe zi ce trecea.

Iubise dintotdeauna mirosul de tabac al pipei. Când era mică stătea adesea pe genunchii tatei și închidea ochii, întorcându-și capul spre pieptul lui. Fumul se impregnase în toate hainele lui și reprezenta siguranța în viața ei de copil.

Relația Ericăi cu mama ei era infinit mai complicată. Nu-și amintea nici măcar o ocazie din copilărie când mama să-i fi arătat vreun gest de afecțiune, o îmbrățișare, o mângâiere, un cuvânt de încurajare. Elsy Falck fusese o femeie aspră și hotărâtă, care ținuse casa într-o ordine impecabilă, dar care nu își permisesese niciodată să se bucure de ceva în viață. Era foarte credincioasă și, ca majoritatea locuitorilor de pe coastă din Bohuslän, crescuse într-o societate care încă mai era caracterizată de doctrinele pastorului Schartau. Încă din copilărie învățase că viața trebuie să fie o lungă suferință și că recompensa îți va fi dată în viața de apoi. Erica se întreba deseori ce văzuse tatăl ei la Elsy, el, care avea o natură jovială și simțul umorului și, în timpul unei certe, i-a pus această întrebare. El nu s-a supărat. S-a așezat și și-a pus brațul pe umerii ei, apoi i-a spus să nu-și mai judece mama așa de aspru. Unii oameni își arată sentimentele mai greu, îi explica el în timp ce îi mângâia obrajii care încă erau roșii de furie. Dar ea nu-l ascultase și credea neîncetat că el încerca să acopere ceea ce pentru Erica era evident: mama ei nu o iubise niciodată, iar această povară trebuia dusă tot restul vieții.

Erica se hotărî să-și urmeze instinctul și să-i viziteze pe părinții Alexandrei. Nu e ușor să-ți pierzi un părinte, dar este oarecum legea naturii. Să-ți pierzi un copil trebuie să fie îngrozitor. Ba, mai mult, ea și Alexandra fuseseră atât de apropiate, cum numai cele mai bune prietene pot fi. Asta, ce e drept, se întâmplase cu douăzeci și cinci de ani în urmă, dar o mare parte dintre amintirile ei luminoase din copilărie erau în mod intim legate de Alex și de familia sa.

Casa părea abandonată. Mătușa Alexandrei și unchiul din partea mamei locuiau pe Tallgatan, la jumătatea drumului dintre

centrul localității Fjällbacka și campingul din Sälvik. Casa se afla pe un deal, iar grădina se înclina către drum, pe partea care dădea spre apă. Ușa principală se afla în spatele casei, iar Erica ezită înainte de a apăsa pe sonerie. Sunetul reverberă, apoi se lasă o tăcere totală. Nici cel mai mic zgomot nu se auzea dinăuntru. Era cât pe ce să se întoarcă și să plece, când ușa se deschise încetșor.

— Da?

— Bună ziua, sunt Erica Falck. Eu am fost cea care...

Lăsă restul propoziției în aer. Se simțea caraghioasă pentru că se prezentase așa de ceremonios. Mătușa lui Alex, Ulla Persson, știa foarte bine cine este ea. Mama Ericăi și Ulla fuseseră active în asociația bisericii mulți ani, iar câteodată, duminica, Ulla o însoțea acasă să bea o cafea împreună.

Se dădu la o parte și o lăsă pe Erica să intre în hol. Niciun bec nu era aprins. Într-adevăr, avea să se facă seară abia peste câteva ore, dar după-amiaza era deja pe trecute și umbrele nopții puneau stăpânire pe casă. Din camera aflată în capătul holului se auzeau plânsete înăbușite. Erica își scoase pantofii și pardesiul. Își dădu seama că se mișcă în cea mai mare liniște și cu cea mai mare atenție, fiindcă atmosfera casei îi impunea asta. Ulla se duse în bucătărie și o lăsă pe Erica să intre singură în cameră. Când ajunse acolo, plânsetele se opriră. Pe o canapea din fața unei ferestre uriașe stăteau Birgit și Karl-Erik Carlgren, strâns îmbrățișați. Amândoi aveau fețele ude și brăzdate de lacrimi, iar Erica se simți de parcă era un intrus într-o sferă privată. Un loc pe care poate n-ar fi trebuit să îl invadeze. Dar era prea târziu să se mai răzgândească acum.

Se așeză cu grijă pe canapeaua din fața lor și își lăsă mâinile pe genunchi. De când intrase în cameră, nimeni nu scosese niciun cuvânt.

— Cum era?

La început, Erica nu înțelese întrebarea lui Birgit. Vocea-i era ca de copil. Nu știu ce să răspundă.

— Singură, zise ea într-un final, dar regretă cuvântul numai-decât. N-am vrut să spun...

Restul propoziției nu se mai auzi, fiind înghițit de tăcere.

— Nu s-a sinucis!

Vocea lui Birgit păru deodată puternică și sigură pe sine. Karl-Erik o ținea de mână, dând din cap aprobator. Observară probabil expresia sceptică a Ericăi, pentru că Birgit repetă:

— Nu s-a sinucis! O cunosc mai bine decât oricine și știu că niciodată n-ar fi putut să se sinucidă. N-ar fi avut niciodată curajul să o facă! Și tu trebuie să știi asta. Și tu ai cunoscut-o!

Dădea să se ridice la fiecare silabă, iar Erica zări o licărire în ochii ei. Birgit își strângea mâinile și le deschidea spasmodic, în mod repetat, uitându-se drept în ochii Ericăi, până când una dintre ele trebui să-și întoarcă privirea. Erica renunță prima. Începu să se uite prin cameră, pentru a evita expresia îndurerată a mamei Alexandrei.

Camera era confortabilă, dar mult prea decorată pentru gustul Ericăi. Perdelele aveau falduri bogate, care cădeau artistic pe podea și se asortau cu pernele înflorate ale canapelei. În fiecare locșor găseai câte un obiect decorativ. Vase sculptate din lemn, înconjurate cu panglici brodate cu cruciulițe, împărțeau camera cu figurine din porțelan reprezentând câteii cu ochii veșnic umezi. Ceea ce înfrumuseța camera era fereastra panoramică prin care se vedea un peisaj fantastic. Erica își dorea să înghețe acel moment și să se uite în continuare pe fereastră în loc să ia parte la amărăciunea acelor oameni. În schimb, își mută privirea înapoi către soții Carlgren.

— Birgit, sincer... nu știu. Au trecut douăzeci și cinci de ani de când eu și Alexandra am fost prietene. Nu știu, de fapt, ce fel de persoană a fost. Câteodată nu cunoști un om atât de bine precum crezi.

Erica auzi cât de jalnic sunau propriile cuvinte care ricoșau parcă în perete. De data aceasta luă cuvântul Karl-Erik. Se eliberă din strânsoarea puternică a lui Birgit și se aplecă în față ca și cum ar fi vrut să se asigure că Erica nu pierdea niciun cuvânt din ce urma el să spună.

— Știu că sună de parcă am vrea să negăm ceea ce s-a întâmplat și de parcă n-am fi în toate mințile. Dar chiar dacă Alex s-ar fi sinucis din cine știe ce motiv, nu ar fi făcut-o niciodată și, repet, niciodată în acest fel! Tu îți aduci bine aminte cât de înspăimântată era Alex la vederea sângelui. Dacă se tăia puțin,